

מקור המאמר בזהר פרשת בראשית דף מז ע"ב
בתקון השכינה נמצא תשלום הבריאה

וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי -
זו תורה שבעל פה שהוא יום
שביעי, ובה נתקן העולם
שהוא קיום של הכל.
מלאכתו אשר עשה, ולא כל
מלאכתו, שהרי תורה
שבכתב הוציאה הכל בתקוף
של כתב שיוצא מחכמה.
שלש פעמים כאן ביום
השביעי: ויכל אלהים ביום
השביעי. וישבות ביום
השביעי. ויברך אלהים את
יום השביעי. הרי שלש. ויכל
אלהים ביום השביעי - זו
תורה שבעל פה, שעם יום
השביעי הזה נתקן העולם
כמו שאמרנו.

וישבות ביום השביעי - זה
יסוד העולם. בספרו של רבי
ייבא הזקן זה יובל. ועל כף
כתוב כאן מכל מלאכתו,
שהכל יצא ממנו. ואנו זה
יסוד, כמו שאמרנו, שהרי
מנוחה בו היתה יותר מהכל.

ויברך אלהים את יום השביעי - זה כהן גדול שמברך את הכל והוא נוטל בראש, ששנינו
כהן נוטל בראש, ובו הברכות שורות לברך, ונקרא שביעי.

וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי דא תורה שבעל פה
דאיהו יום שביעי, וביה אשתכלל עלמא
דאיהו קיומא דכלא. מלאכתו אשר עשה ולא כל
מלאכתו, דהא תורה שבכתב אפיק כלא בתוקפא
דכתב דנפיק מחכמתא. תלת זמנין הכא ביום
השביעי. ויכל אלהים ביום השביעי. וישבות ביום
השביעי. ויברך אלהים את יום השביעי. הא תלת.
ויכל אלהים ביום השביעי, דא תורה שבעל פה,
דעם יום השביעי דא אשתכלל עלמא כדקא אמרו.

וישבות ביום השביעי, דא יסודא דעלמא. בספרא
דרב ייבא סבא דא יובלא ועל כף כתיב
הכא מפ"ל מלאכתו דכלא נפיק מניה. ואנו דא
יסודא כדקאמרן דהא גיחא ביה הוה יתיר מכלא.

ויברך אלהים את יום השביעי. דא כהן גדול
דמברך לכלא והוא נוטל ברישא דתנן כהן
נוטל בראש, וברכאן ביה שריין לברכא ואקרי
שביעי.